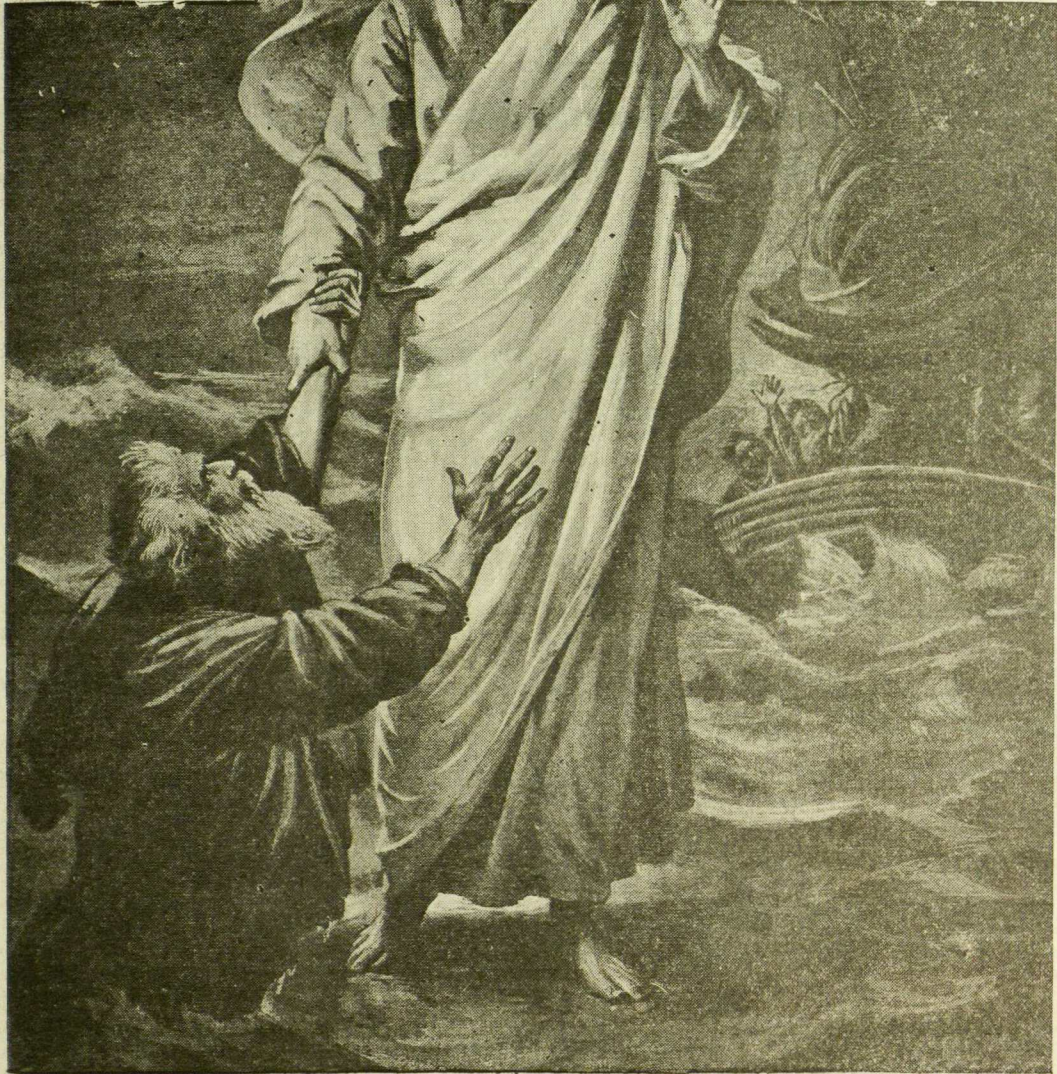

LAIVAS

No. 34. Metai VII

Rugp. (Aug.) 20, 1927

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

I KOR. 15, 1-10.

BROLIAI. aš primenu jums evangeliją, kurią jums skelbiau kurią jūs ir primėte, kurioje ir stovite, kuria ir busite išganyti, jei ją laikote taip, kaip jums skelbiau nebent jus butumėte velniui įtikėję. Nes aš jums padaviau visupirma, ką ir ėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip sako Raštai; kad buvo palaidotas ir kad prisikėlė trečią dieną, kaip sako Raštai; kad pasirodė Kėfui ir po to vienuolikai. Paskiau jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių vienu kartu, kurių daugelis tebera gyvi iki dabar, kaikurie gi užmigo. Paskiau jis pasirodė Jokubui, paskui visiems apaštalam. Visupaskiausia jis pasirodė man, lyg nelaiku gimusiam. Nes aš esu mažiausias tarp apaštalų, kurs neesu vertas vadintis apaštalu, nes aš esu persekiojęs Dievo bažnyčią. Bet Dievo malone aš esu tai, kas esu, ir jo malonė nebuvo manyje bergždžia.

E v a n g e l i j a .

SV. MORK. 7, 31-37

ANUO metu Jėzus vėl palikęs Tyro ribas, per Sidoną atėjo pas Galilėjos jūrą, eidamas Dekapolio krašto viduriu. Ten atvedė pas jį kurčią nebylį ir prašė jį padėti ant jo ranką. Paėmęs jį šalin nuo minios, jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgė į dangų, atsiduso ir jam tarė: Effetta, tai yra, atsiverk. Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet jis jiems liepė niekam apie tai nesakyti. Juo gi labiau jis jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė, ir juo labiau stebėjosi, sakydami: Jis visa gerai padarė; jis daro, kad kurtiniai girdėtų ir kad nebyliai kalbėtų.

Aš dirbau daugiau už juos visus; tačiau ne aš, bet su manim esanti Dievo malonė.

Švenčiausios Panos Marijos Dangun Ėmimo Šventė.

E V A N G E L I J A .

LUK. 10, 38-42.

ANUO metu atsitiko, kad Jėzus įėjo į vieną sodžių. Tenai viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. Ji turėjo seserį vardu Mariją, kuri atsisėdo prie

Viešpaties kojų ir klausėsi jo žodžių. Morta turėjo daug visokio darbo su patarnavimu. Ji sustojo ir tarė: Viešpatie, tau nerupi, kad mano sesuo palieka tarnauti mane vieną? Sakyk jai, kad ji man padėtų. Viešpats atsakydamas jai tarė: Morta, Morta, rupiniesi ir esi nerami dėl daugelio dalykų. Reikia gi tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta,

Viešieji Musų Reikalai.

Bent šiek tiek apsišvietęs, sukultūrėjęs žmogus negali apsieiti pats vienas, bet reikalauja įvairių ir daug kitų žmonių pagalbos. Kulturoje atsilikusieji, pusiau laukiniai žmonės, beveik nei kokio rubo nedėvėdami, pilnai apsieina be siuvėjų pagalbos. Derlingosė žemėsė ir vaisinguosė miškuosė gyvendami nekulturingi žmonės naudojami gamtos turtais ir sugeba apsieiti be svetimos pagalbos.

Bet net ir jų gyvenimas, ramybė, taika ir laisvė reikalauja nuo jų didelių aukų. Galingesnieji gali nuo jų ir turtus ir laisvę atimti. Taigi net pas tokius žmones atsiranda bendri vieši reikalai.

Tų viešų, bendrų reikalų musų gyvenime dar daugiau yra ir tai įvairiausių, nes mes reikalingi esame daugelio žmonių pagalbos. Musų ir jų bendri siekiai ir reikalai sudaro visuomeniškas pareigas.

Viešieji musų reikalai gali buti Amerikoje dvilypiai: tikybiniai ir tautiniai reikalai.

Tikėjimas mus yra begalinės vertės. Tikras Jėzaus mokinys, katalikas, neatsisakys net savo gyvybę paaukoti, jeigu to Viešpats pareikalautų, kaip aukojo savo gyvybę šimtai ir tukstančiai kankinių.

Tiesa, dabar neturime tos progos savo tikėjimo stiprumą iširti, ir Dievas nuo mus silpnų tos aukos nereikalauja. Bet turime kitas tikybinės pareigas, kitus reikalus.

Musų religinis gyvenimas prasideda šeimynose, tobulėję draugijose, išsivysto parapijose, susitelkia vyskupijoje į vieną galingą ir didelę Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Toji Jėzaus Bažnyčia, pastatytoji ant Petro uolos, savo narių skaito daugiau 334 milijonų žmonių. Galinga ir didelė Jėzaus Bažnyčia.

Mes esame tosios Bažnyčios nariai. Kaip toki, turime tikybinį pareigų ne vien privačių, bet ir viešųjų.

Privatinius musų tikybinius reikalus, k. a. užlaikyti sąžinės skaistumą, kalbėti poteries namie ir t. t. galime padaryti be kitų žmonių pagalbos. Viešųjų-gi pareigų ir reikalų neįstengsime vieni aprupinti, nes jie yra vieši. Pavyzdin: užlaikyti parapiją, mokyklą, labdaringas įstaigas, vyskupiją etc. patys vieni negalime. Bet užtat galime, įnešdami savo darbo, truso, turto ir sumanumo dalį į bendrąjį viešąjį reikalą.

Tosė kolonijose, kur yra protingų, sumanių, darbščių žmonių, žinančių viešas savo tikybinės pareigas, ne vien labdaringosios įstaigos, bet ir mokyklos ir visa parapija medžiaginiai ir dvasiniai gerai gyvuoja. O reikėtų mums rupintis, kad visos lietuvių katalikų kolonijos dvasios srity gerai stovėtų, kad medžiaginiai nebutų svetimų pavergtos.

Kaip privačiame gyvenime žmogus prieš save nusikalstų ir prieš Dievą, nesirupindamas savo dvasios reikalais, taip visuomeniniame tikybiniam gyvenime nusikalsta žmogus, neį-

nešdamas į bendrąjį draugijos, ar parapijos išdą jam priklausantią mokėti, ar dirbti dalį. Savo darbu ir turtu prisidedamas, nedaro kokios nors auką, bet tikrai supratęs, vien atlieka savo pareigą.

Tikybinėje srity tie reikalai mums daugiau suprantami, nes dažniau juos mums primena parapijų dvasios vadai, nurodydami, kad ne penkios ar 10 šeimynų turi išlaikyti parapiją, bet kad visi solidarčiai turi savo dalį įnešti.

Kitaip yra su tautiniais viešais reikalais. Kaip mes nesakysime, žydas paliks žydu, o lietuvis lietuviu, net jeigu jiedu abudu savo gimtąją tėvų kalbą pamirštų.

Kaip žmogus negali atsirasti be šeimos, taip negali būti be tautos. Iš neteisėtos šeimos gimusį žmogų ir savo tautos nustojusį asmenį vienodai vertiname.

Kaip šeimoje centras jaunam žmogui yra motinos širdis, taip tautos gyvenimas, jos kalba, jos dvasia yra ir privalo būti jam centras. Kitaip žmogus pasijunta išsigimėlis.

Viešieji tautiniai mūsų reikalai nuo mūsų taip gi reikalauja mūsų darbo, truso, pinigų mums pripuolamos dalies, tiems reikalams aprūpinti.

Pasaulinė valstybių valdžia metų pabaigoje numato viešiesiems reikalams išlaidų sąmatą ir surašo viską į biudžetą, o teisėtai priėmus jį tautos atstovams, ar žmonės nori, ar nenori, — valdžia tuos pinigus, viešiesiems reikalams skirtus, išrenka nuo žmonių.

Kitaip kiek yra su tautiniais lietu-

vių Amerikoje reikalais. Čia nieks neateis, nerinks per prievartą viešiesiems ir tikriems tautiniams mūsų reikalams pinigų. Tas visa palikta yra mūsų supratimui, nuoširdumui. Iš tų reikalų aprūpinimo mes galime atskirti susipratusias tautas nuo apsileidėlių. Mums ne paslaptis, kad airiai, francuzai, vokiečiai savo tautinius reikalus gerai aprūpina, gausiai prisideda prie viešųjų savo reikalų, o pas mus dar vos maža dalelė supranta savo viešąsias tautines pareigas.

Tos pareigos, atrodo, būtų nesunkiausios. Išlaikyti savo kalbą, įsteigti ir palaikyti mokyklas, plėsti katalikišką spaudą, organizuoti lietuviams gailėstingumo įstaigas — yra mūsų viešosios pareigos, vieši mūsų reikalai.

Kaip Katalikų Bažnyčia jungia savyje vyskupijas ir parapijas į vieną organingą kūną, taip mūsų viešuosius lietuviškus katalikų reikalus jungia savyje visų sąjungų, draugijų Centras — Federacija. Savo Centro rėmimas yra mūsų pareiga, o ne auka. Kas metai suvažiauvę draugijų ir sąjungų atstovai nustato tautiniam visuomeniniam mūsų veikimui sritis. Jos nustatytos ir šiais metais. Reikia tik atskiriems žmonėms būti įsitikinusiems, kad jie visi privalo prie viešųjų reikalų darbu ir turtu prisidėti.

Mes nėsame pusiaulaukiniai žmonės, mes reikalingi visuomenės paramos, tad remkime ir visuomenės reikalus k. a. katalikišką spaudą, mokyklas, vienuolijas, savas organizacijas. **K. M.**

Palaimintas Kun. Juozapas Cafasso

(Tęsinys).

Kiek kartų prisimindavo jį savo pirmąsias Mišias, tiek kartų džiaugsmo ašara sublizgėdavo jo akyse.

Ruošiasi darban.

Gimtiniame miestelyje tarp savųjų pabuvęs keleta dienų, išvyko į Turiną. Jis geidė pagilinti įsigytąjį mokslą, išklausti duodamų konferencijų, kad ateityje galėtų vaisingai dirbuotis klausykloje ir sakykloje.

Sausio m. 28 d. 1834 m. įstojo į jį į šv. Pranciškaus Asižiečio Konviklą. Konviklą vedė ir konferencijas teikė žymus teologas Guala. Jis greitai pamatė gerus kun. Juozapo Cafasso privalumus, paskyrė jį kitų vyresnioju. Tame kunigų bendrabutyje kun. J. Cafasso išbuvo trejus metus. Čia jį labai pamilo draugai ir vyresnieji. Jo meilumas, mandagumas žavėjo kitus, o nuolankumas, savęs išsižadėjimas, rodos, ribų neturės. Visas savo pareigas stropiai ir savo laiku atlikdavo. Kiti kunigai patylomis savo tarpe jį vadino šventu. O patsai kun. Juozapas vis sakės, nėsąs tinkamai prisiruošęs sielų ganytojavimo darbai.

Po trijų studijų Konvikte metų kun. Juozapas Cafasso kvotimų metu taip atsižymėjo, kad Konvikto vedėjas kun. Guala pasirupino padaryti jį pačiame Konvikte pamokslininku. Pabaigoje 1836 m. kun. Juozapas pradėjo laikyti konferencijas. Jos visiems labai patiko. Turėjo dovaną suprantamai ir aiškiai

išdėstyti sunkius teologijos klausimus.

Sunkiai susirgus Konvikto vedėjui kun. Gualai 1843 m. pal. kun. Juozapai teko jo darbo dalį paimti ant savo pečių, — laikyti rytines pamokas-konferencijas. Penkis metus taip darbavęs, paliko 1848 m., mirus kun. Gualai, šv. Pranciškaus Asižiečio Konvikto vedėju. Ant mirties patalo kun. Guala išsitaręs: "Turiu įpėdinį geresnį už save."

Palaimintasis klausykloje.

Savo teologijos studijų pabaigoje įgijęs teisės klausyti išpažinties, palaimintas kun. Juozapas džiaugėsi, galėdamas sielos reikaluose žmonėms patarnauti. Jo nepaprastas gerumas ir gyvenimo šventumas patraukė nusidėjėlių širdis. Dviem trimis žodžiais mokėdavo sugraudinti užkietėjusius nusidėjėlius, pakreipti juos į naują gyvenimą. Jisai ir kitus kunigus ragino su kantrumu ir uoliai klausyti išpažinčių: "kas iš kunigų nori įgyti daug nuopelnų, tegul klauso išpažinties," sakydavo pal. kun. Juozapas.

Savo šventumu ir dideliu nusižeminimu jį sugebėjo prie savęs patraukti didžiausius nusikaltėlius. Nemažai jų sutikdavo jį pašauktas pas ligonius, ar į kalėjimą. Buvo atsitikimų, kad pradžioje jį su keiksmais sutikdavo tie piktadariai, bet šventasis to nepaisė. Jis brangino jų sielą ir stengėsi nuo amžinos prapulties išgelbėti. Ir stebėtina, jo malonumas, kantrumas, sujungtas su malda, pergaldavo nusidėjėlius, ir jie sugrįždavo ir pasitaisydavo.

Pamokslai.

Stebėtinos galės turėjo pal. kun. Juozapo pamokslai. Jo duoti perspėjimai sujudindavo kiečiausias širdis. Paprasti, bet šventi jo žodžiai stačiai stebuklingu budu atversdavo užkietėjusius nusidėjėlius. Klausiamas savo draugų kunigų, kaip jisai gali taip naudingus pamokslus sakyti, atsakęs: "kad pamokslas žmonėms būtų naudingas reikia trijų dalykų: grynos intencijos, ieškančios Dievo garbės ir sielų išganymo, gyvenimo šventumo ir maldos." Plačiai plito garsas apie didį pamokslininką. Jo gyvenimo šventumas darė didelės įtakos į visus žmones. Jisai pats meldėsi ir kitų prašydavo už jį pasimelsti.

Nestebėtina, kad visi norėdavo išgirsti jo skelbiamą Dievo žodį. Tą žinodamas, pal. kun. Juozapas džiaugėsi, galėdamas žmonių išganymui patarnauti, keliaudavo liusesniu laiku per bažnytkaimius, atlankydavo kalėjimus visur skelbdamas amžinąsias tiesas. Vienuolynai kviesdavo jį laikyti rekolekcijas. Kiekvieną-gi sekmadienį sakydavo pamokslus pačiame konvikte.

Kalėjimai.

Savo uolumo karštume pal. kun. Juozapas visur skubėjo, kur matė sielų reikalą. Jisai ypač mėgo ilgas valandas praleisti tarp nusikaltėlių ir savo malonių apsiėjimu, savo geru žodžiu juos traukė prie Dievo.

Turine, kur darbavosi palaimintasis, buvo keturi kalėjimai. Bjauriausis jų buvo "Senatorie" vadinamas. Nešvara, bausis kalinių ištvirkimas iš to kalėjimo darė it kokių girinių gyvulių urvą,

bet nie žmonių gyvenimą. Bjauriausiais keiksmiais palydėdavo to kalėjimo gyventojai palaimintąjį, bet jis, rupindamasis jų sielų išganymu, apie save užsimiršęs kasdien beveik juos aplankydavo, mokindavo. Palaimintasis galėdavo taipgi kiekvienu laiku įeiti ir į kitus tris kalėjimus. Įkyrus ir nedėkingas tai buvo darbas tarp tų visuomenės atmatų-galvažudžių, plėšikų, vagių ir kitų nusikaltėlių, o palaim. kun. Juozapas toje srityje darbavosi net ištisus dvidešimt metų.

Dievo Motinos šventė kalėjime.

Kun. Jonas Bosko kalba savo užrašuose apie vieną šventę Turino kalėjime "Sanatorie", kur tuomet darbavosi pal. kun. Juozapas Cafasso.

Palaimintasis ruošė garsiausius prasižengimais nusikaltėlius prie Švenč. Panelės šventės. Jų buvo 45. Prieš šventę ištisą savaitę darbavosi su jais, buvo tai it rekolekcijos kaliniams. Visi jau buvo pasižadėję atlikti išpažintį. Atėjo šventės vigilija. Nei viens kalinys nenori pirmas eiti išpažinties, bijosi, kad draugai nepašieptų. Vėl. pal. kun. Juozapas juos ragina, drąsina, mokina. Viskas veltui, — neina išpažintie, nelaiko duoto žodžio.

Čia palaimintasis panaudojo gudrumą. Patsai budamas laibutis, silpnas priėjo prie tvirčiausio kalinio, kuris turėjo ilgą tankią barzdą, nusitvėrė jam už barzdos. Kalinys nori atsikratyti kun. Juozapo, o tas neleidžia.

Įvykęs toks pasikalbėjimas.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

Nusižeminimo laipsniai.

Šv. Pranciškus buvo labai nusižeminęs. Jis norėjo, kad jojo pasekėjai būtų ir-gi nusižeminę žmonės, žinodamas gerai, kad „puikiems Dievas priešinasi, o nužemintiems duoda savo malonę.“ (Jok. 4. 6.)

Kaip dangaus mėlynėje žvaigždės nevienodu aiškumu mirga, taip ir žmonės ne vienodą dorybių aukštumą yra įsigiję. Bet visoms dorybėms svarbus pamatas — yra nusižeminimas. Be nusižeminimo negali būti kitų dorybių, kaip be pamato negali būti namų.

Šv. Pranciškus Salezietis kalbėjo savo mokiniams: „Linkiu jums tobulo nusižeminimo. Norėčiau jus matyti papuoštus daugiau nusižeminimo dorybe, negu kitomis dorybėmis.“

Norintieji patobulinti savo gyvenimą, tikriau eiti išganymo keliu, turi pagalvoti apie nusižeminimą.

Kadangi nusižeminimas yra kitų dorybių pagrindas, tat dažniau apie jį tenka galvoti, kalbėti, negu apie kitas dorybes.

Išganytojas pasakė: „mokykitės iš manęs, jog aš esu romus ir nužemintos širdies.“ (Mat. 2. 28). Jo paraginimą ir pavyzdį privalome sekti.

Nusižeminimas gali būti proto ir širdies. Proto nusižeminimas kyla svarstant Dievo begalines tobulybės ir pamačius savo menkumą, silpnumą, ribotumą. Nužeminta siela kyla prie Dievo mąstymuos ir pamato neapsakomą Dievo šventybę ir žmonių meilę. Tą patyrusi, žengia žemėn, įžvelgia į save ir mato savo sielos dėmes, taškus, menkumą.

Iš to proto nusižeminimo kyla širdies nusižeminimas, pati nusižeminimo dorybė. Visai nestebėtina, kad tokios sielos pačios sau nepasitiki, o pilnai pasitiki V. Dievui.

Nusižeminimo dorybė turi tris laipsnius.)

Pirmas laipsnis. Pažysta siela Dievą ir savo nuodėmingumą. Del tų prasižengimų save gėdina, niekina prieš Dievą ir žeminasi prieš žmones, kantriai nukęsdama patirtus nuo žmonių pažeminimus.

Pagalvok, ar jau pirmąjį laipsnį pilnai atsiekei.

Antrasis nusižeminimo laipsnis siekia giliau, į valią. Kas su noru priima pažeminimus, niekinimus; jiems neprieštarauja ir savo širdį džiaugiasi sulaukęs progos toje dorybėje pasilavinti.

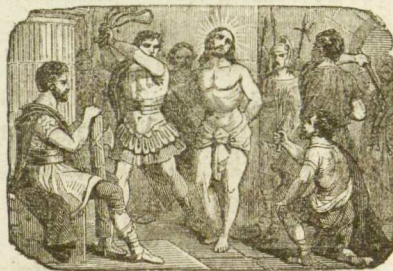
Trečias sunkiausias ir aukščiausias laipsnis — tai trokšti iš ieškoti pažeminimų.

To gilaus nusižeminimo laipsnį mato pas šventuosius. Bet ir mes galime prie jo siekti. Tam priemonės yra sekančios:

1. Uoliai maldauki Dievo malonės, sakydamas, Jėzau romus ir nužemintos širdies, padaryk mano širdį panašią į savo.

2. Pasitaikius progai, lavinkis. Tas lavinimasis gali būti trejopas: mintyse, nesikeliant aukščiau už menkiausį žmogų, žodžiuose, nieko neniekinant ir neapkalbant, darbuose — patarnaujant jaunesniems, mažesniems, vargingesniems.

Nužeminto Pranciškaus Broliams ir Seserims privalu būtų ypatingu budu siekti prie tos didelės dorybės.

Uršulēs Nelaimēs

(Tēsinys).

“Gana, dabar gali nieko nesibijoti, bet tenežino niekas, kad mudu esava senu pažīstamu, o labiausia slēpkmušū giminystē.

Du kareiviu sunkiai nulipo laiptais žemyn.

“Na, mano drāsus draugai,” sušuko oficieras, artindamasis prie jų, “atliko jus kokį žaidimą šioje vargingoje skylėje?”

“Jokio, oficeriai; norėjome pagauti kraliką, ir tegu jį galas, aš ką tik nenusilaužiau savo koją į tusciją dėžę, nuo ko susvyravau, lyg bučiau girtas, nors jau bus kokios trys valandos kaip nei lašelio burnoje neturėjau!”

“Na, tai mes šiandien be giliuko. Aš užtikau tik kruvą žiurkių, kurios sumenkėjusios labiau, negu bažnyčios žiurkės.”

Del šio juoko kareiviai nusikvatojo.

“Nelieka mums nieko, kaip gryžti namon taip, kaip atėjome”, tarė oficerai.

“Sudiev, ir labanakt, piliete; atleisk už betvarkę, kokią padarėme namuose. Francuzų kareivis visuomet trokšta buti mandagus skaisčiajai lyčiai; bet įsakymai turi but vykdomi pirmiau visa ko. Aš sugrįšiu dar pasimatyti”, pridurė tykiai, “kaip tik galėsiu tai padaryti be pavojaus tau ir sau.” Taip kalbėdamas jis keliavo su savo buriu labai skubiai. Išeidamas smarkiai tren-

kė durimis, rodos, pareikšdamas savo nepasitenkinimą del nepasisekimo.

SKYRIUS III.

Slaptingas Laiškas.

Kuomet Uršulė išgirdo vis labiau nykstantį kareivių žingsnių garsą ir, atsargiai pažiūrėjus pro lango užlaidą, įsitikrino, kad niekas nebesasiliko prie jos namelio, puolė ant kelių ir karštai dėkojo Dievui, kad Jis išgelbėjo josios garbingus svečius nuo mirties pavojaus. Kuomet ji atsistojo su akimis pilnomis dar ašarų, ji pastebėjo šale savęs savo mažąją Marytę, kuri, susėmus rankas ir pakėlus aukštyl akis, taip pat karštai dėkojo Dievui.

“Ai kaip aš džiaugiuosi, mama, kad jie jau išėjo,” tarė ji, apsikabindama savo mažomis rankutėmis motiną už kaklo. “Ar nori, kad aš nueičiau ir pasakyčiau tiem ponam, tai yra, kunigam, kad jau kareiviai išėjo.”

“O kas gi tau, mano vaikeli, pasakė, kad tie ponai yra kunigai?”

Mažutė mergaitė gražiai nusišypsavo ir tarė:

“Aš pati dasiprotėjau, be niekeno pasakymo, kad jie kunigai; ir aš labai gerai žinau, kur jie yra paslėpti. Bet nesibijok, mama, aš nepasakiau apie tai nei vieno žodžio mano mažam broliukui: jis dar perjaunas užlaikyti paslaptį,” pridurė ji su labai dideliu rimtumu.

“O ką tu butum darius, jei kareiviai būtų paprašę tavęs parodyti pasislėpimo vietą?”

“Aš bučiau padarius, kaip tu mama padarei. Aš bučiau jiems pasakius, kad gali jie sau ieškoti, kiek tik jiems patinka.”

“Bet, kaip būtų buvę, jei jie būtų grasiinę tave užmušti, mano brangus vaikelį?”

“Tai tada aš bučiau pasirinkus mirtį, negu parodyti jiems pasislėpimo vietą.”

Uršulė, giliausiai susijaudinus, prispaudė mergelę prie savo krutinės ir, paėmus ją už rankutės, skubiai nuėjo pranešti kunigam, kad juodu išgelbėti ir kad eitų valgyti pietų.

Kuomet Uršulė nuėjo į siaurą požemį, kuriame buvo abu svečių paslėptu, jį rado juodu karštai besimeldžiančiu. Juodu išrodė taip baisiai nuvargę ir nepaprastai išbalę, artai dėl mirties pavojaus baimės, ar tai dėl kelionės nuovargio ir visokių trukumų, kad jį persigando, ar juodu tik nesusirgs sunkiai. Bet kuomet sužinojo, kad kareiviai jau išėjo, juodu suramino ją nesusirupinti dėl jų sveikatos ir prašė leidimo apžiūrėti pasislėpimo vietą prie lempos šviesos.

Tai buvo mažas ruimelis, giliai įleistas žemėn, kokių penkių pėdų ilgio ir keturių pločio. Į jį neįėjo jokia šviesa, o įėjimas žmogui buvo mažomis durėlėmis taip slaptai sutaisytomis, kad sunku buvo kam nors jas atitikti. Šią slepinę įtaisė Lefortas revoliucijos pradžioje, turėdamas mintyje paslėpti čia brangius daiktus, kuriuos jo globai pavėdė vyskupas, pasitikėdamas jo ištikimybę.

Be Leforto tik Uršulė žinojo šią

vietą, o mažoji Marytė netyčia ją užtik. Vieną kartą jos motina, nepastebėjusi savo mažutės, kuri žaidė su lėle nuošaliame kampelyje, atidarė mažas dureles įleisti naujo oro, ir tai pastebėjo Marytė. Bet ji buvo Dievo apdovanojama nepaprastu dasiprotėjimu. Ji numanė, kam ta vieta yra. Be to ir motina ją įspėjo tylėti.

“Vargingas čia gyvenimas, tamistos”, tarė Uršulė; “beveik negalimas dalykas būtų čia žmogui ilgiau gyventi.”

“Bet, tai neįkainuojama prieglauda tokiuose baisiuose laikuose kaip dabar,” tarė vienas kunigų; “turint tokią vietą, per gana ilgą laiką galima išsisukti nuo žandarų nagų.”

Taip besikalbėdami jie su džiaugsmu dasigavo į viršujus kambarius, kuriuose šiluma greitai juodu visiškai atgaivino ir sustiprino.

Per visą kratos laiką, tarnaitė Ona, pusiau negyva iš baimės, tunojo virtuvės kampe ir karštai meldėsi. Ji buvo įsitikinusi, kad abu pakeleiviu turėjo būti kareivių suimtu. Taigi jos net galva apsisuko iš nuostabos, kuomet ji pamatė abu kunigu besėdint prie ugnies. Jei išrodė, kad juodu iš ten nebuvo nei pasijudinę nuo laiko kaip atėjo. Jai tuojaus dabar puolė galvon, kad dėl jos maldų Dievas įvykdė stebuklą, padarydamas juodu nematomais jų persekiotojams.

Mostelėjus ir šiaip ir taip rankomis, ji pilna pasitenkinimo, nuėjo dirbti savo darbų.

Ona buvo didelė, stambi merkšė, apie dvidešimties metų. Kaip sunkus buvo jos kunas, taip sunki ir jos galva.

Ji labai mažai ką mokėjo ir labai lengvai viskam tikėjo. Bet šiaip buvo labai dora ir ištikima savo priedermėms. Ji turėjo vieną didelę silpnybę: niekaip negalėjo susilaikyti nepapasakojus, žinoma, “po sekretu”, ką mačius ar girdėjus. Uršulė bandė ją taisyti su visu savo pasišventimu, bet jos nepajėgė iš to išgydyti.

“Mano brangioji mergele,” tarė jai Uršulė su paprastu jai malonumu, “man išrodo, kad nėra reikalo tau daug kalbėti, kad tu neprivalai nei puse lupu prasitarti kam nors, ką girdi ir matai šiuose namuose, ir niekam nieko nekalbėk apie šiuodu ponu.”

Ona, giliai atsidususi, tarė: “Kad taip sunku nekalbėti apie tokius nepaprastus dalykus, bet, jei, poniute, to nuo manęs reikalauji, tai aš nebylė kaip žuvis, nežiurint kaip tai man bus sunku. Beto, jug, poniute, žinai, kaip aš moku tylėti, kada to reikia. Ar aš kalbėjau kam nors pasaulyje (išskyrus kelis gerus asmenis, kuriais galima pilnai pasitikėti) apie tėvo Brandomo atsilankymus?”

Uršulė mažai kreipė dėmesio į tarnaitės čiauškėjimą, visiškai užimta mintimis, kaip geriau patarnauti svečiams. Pabaigę užkandžiauti abu kunigu nuėjo į jiems skirtą miegoti kambarį.

Ponia Lefortienė, paguldžius, savo vaikučius, taip pat nuėjo silsėtis. Bet vel tui ji laukė atsilsio, kurio labai buvo reikalinga, nemiegojus daug nakčių prie savo sergančio kudikio lopšelio. Tos dienos įspudžiai gyvai veikė joje ir buvo jai persunkus dėl jos suvargimo ir nuilsimo. Miegas bėgo nuo jos.

Akys nesimerkė. Visi dirksniai joje virpėte virpėjo. Tokioje padėtyje tukstančių minčių ir paveikslų grumėsi josios vaizduotėje. Jos mintys lėkė kaip drugys, visur apsistodamos. Jai akyse atsistojo baisūs revoliucijos įvykiai, karaliaus nužudymas, bažnyčių išniekinimas, dvasionių žiaurus persekiojimas — tai vėl jos mintys lėkė pas vyrą, josios vaikelių tėvą, kurio paskučiausias laiškas, pilnas meilių žodžių ir liudėsio, štai čia tuno ant jos krutinės. Jos tyra meilė prie savo vyro užliepsnojo naujai jos širdyje. Jo atsiskyrimas pasidarė jai taip sunkus, kad ji ėmė bijoti, kad jis neliktų amžinu atsiskyrimu. Susyk jos mintys nukrypo prie jos giminaičio, Frulardo, jos kudikystės draugo. Jo staigus išvažiavimas buvo daugybės įvairiausių kalbų priežastimi. Daug kas manė jį esant mirus, bet štai jis visiškai netikėtai vėl pasirodė. Kodėl jis nedavė jokios žinios apie savo sugrįžimą? Kodėl jis susidėjo su religijos ir karaliaus priešais — jis sunus stebėtinios moteries, kurios visas gyvenimas buvo nuolatiniu pildymu krikščioniškų dorybių?

Kuomet Uršulė taip buvo paskendus savo mintyse ir atsiminimuose, pasigirdo du ar trys lengvi barkštelėjimai į langines. Ji kruptelėjo. Ji skubiai pakilo, susisuko į savo apsiaustą, nežinodama, ką ji sutiks, draugą, ar priešą ir kas jai reikės daryti. Barškinimas pasikartojo. Ji tuomet bandė dirstelti pro lango užlaidą, norėdama pastebėti, kas ten būtų lankytojas.

(Bus daugiau).

Rašo Kun. P. Lapelis.

Laiškas Iš Kelionės

Esu Lisieux, Šv. Teresės nuo Kudikėlio Jėzaus, šventyklos, pavėsyje... Mažoji Gėlelė padarė tai, kad tas, seniau mažai kam žinomas, kampelis virto šiandien pasaulio šventove, į kurią minios žmonių plaukia iš visų keturių žemės kraštų.

Po 6 savaičių intensyvios kuracijos Karlsbade atvykau čia pro Paryžių, kuriame kelioms dienoms buvau sustojęs. Mačiau garsiąją Notre Dame katedrą, žymiausią viduramžių artizmo budavoną su jos nepaprastais istoriniais atsiminimais; mačiau Louvrą, kuriame sukrauta pasaulio didžiausios brangenybės: senovės Egipto, Assyrijos, Babylonijos civilizacijos monumentų originalai, siekianti kelių tukstančių metų senumo; taipgi originalus garsiausių artistų kuriniai, kaip štai Leonardo da Vinci, Guido Reni, Rembrandt ir kitų; mačiau istorišką Tuileries sodną ir Place de la Concorde, gražiausią pasaulį, ant kurio, per Francijos Revoliuciją, kelios giljotinos veikė dieną ir naktį ir čia pat taipgi šimtams tukstančių dalyvaujant tapo nužudytas Karalius Liudvikas XVI ir jo žmona Marija Antoinette, griežiant revoliucionierių orkestrai; mačiau Didžiojo Napoleono grabą — monumentą, padarytą iš Finlandijos porfirijaus, kuriame ilsisi dulkės to karvedžio — genijaus; taipgi mačiau ir jo Trijumfo Arką, pastatytą atminčiai jo žymiausių pergalių Europoje... Buvau Šv. Genovaitės bažnyčioje, kuri yra pastatyta ant jos kape. Šiandien ji yra paversta į bedievių Panteoną. Gražiausi altoriai ir kryžiai nudraskyti, o sklepuose palaidoti bedievybės apaštalai: J. J. Rousseau, Voltaire, Victor Hugo, Emil Zola, Ernest Reman... Didžiausios pastangos dėta visiškai subedievinti Paryžių ir Franciją, bet pasirodė, kad Tikyba yra Dievo dovana, žmo-

gaus rankomis nesunaikinama. Ant augštumos Monmartre, kame yra centras Paryžiaus moralio nupuolimo, 1875 m. padedama kertinis akmuo Švenčiausios Jėzaus Širdies Bazilikai, kaipo tautos auka nuolankumui ir atgailai už padarytus savo prasižengimus... Po 50 metų sunkaus statybos darbo Bazilika tapo konsekruota 1919 m. Nors jau 8 metai, kaip ji konsekruota, bet aš pats mačiau kaip kelios dešimtys darbininkų ir dabar dar dirba iš lauko ir prie granitinių laiptų, kurie eina nuo kalno žemyn. Bazilika nustelbia visą sostinę. Yra tai milžiniška šventykla Romantiškai — Bizantiniam Pietinės Francijos styliuje. Tai Tautos dovana Švenčiausiai Jėzaus Širdžiai!

Granitas, murmuras, bronzas, auksas, sidabras ir aukščiausio artizmo mozaika — daugiau kitos medegos čia nepavartota. Dieną ir naktį yra išstatytas Švenčiausias Sakramentas nuolatinei Adoracijai... Ir žmonių čia visuomet minios...

Dar pažvelgiau į Paryžių iš Eifelio Bokšto, kurio aukštis yra 984 pėdos, iš kurio viršaus matytis kaip ant delno visas miestas su jo 4 milijonais gyventojų. Grandioziškas reginys, bet man prisiminė Salemono žodžiai: "Vanitas vanitatum et omnia vanitas" — Tuštybių tuštybė ir viskas tuštybė!

Prie karsto Šventosios Teresės nuo Kudikėlio Jėzaus. Kaip laimingas aš esu, kad turėjau progos atvykti čia, į Lisieux! Ne delto, kad jis (Lisieux — ištark Lizjė) atsižymėtų tokiais monumentais, kaip Roma ar Paryžius. Tiesa, šio miestelio istorija įdomi. Jį uždėjęs Gublius Crassus, Romos imperatoriaus leitenantas 57 metais pirm Kristaus. Pirmiau vadinęsis Noviomagus Lexovrorium, Lexoves giminės pilis.

(Daugiau bus).

Katalikų Pasaulys

Katekizmo mokslo muzėjus Madride (Ispanija). Madrido vyskupas atidaręs didžiausios sostinės kunigų seminarijos rumuose katekizmo mokslo muzėjų, kuris bus nuolatinis informacijų centras, visiems, kas liečia katekizacijos organizaciją ir metodus (budus). Iš įvairių muzėjaus skyrių ypač pastebėtini bibliografijos (raštų rinkimų) ir pedagoginių metodų skyriai. Pirmame yra surinkti įvairiausi katekizmai, kurių kai kurie siekia net 16-ąjį amžių. Pedagoginių metodų skyriuje yra 18,000 su viršum įvairių pedagoginių pasiūlymų. Š. m. liepos 6 ir 7 dienomis Madride vyskupijos įvyko pirmasis katekizacijos kongresas.

Katalikų padėtis Filipinų Salose. J. Amerikos Valstybėse vieši kun. W. Cain iš Filipinų salų. Nuo jo ir kitų žmonių tenka patirti, kad tose salose katalikų padėtis apverktina.

Pirm Amerikai apvaldysiant tas salas tenai buvo virš 11 milijonų gyventojų, iš kurių 10 milijonų buvo katalikai.

Salų gyventojai pirm 300 metų buvo atversti krikščionybėn.

Užėmus salas Amerikai, į porą metų apie 800 ispanų kunigų buvo priversti apleisti savo parapijas. Anų vietų kiti kunigai neužėmė ir praėjus 25 metams išpuolė vos vienas kunigas 30,000 ar 40,000 žmonių.

Ligi 1921 metų į Filipinų salas iš J. Valstybių buvo atvykusių tik du kunigų. Paskiau iš Amerikos ėmė vykti Jezuitai.

Kas blogiausia, kad salose yra visai mažas skaičius katalikiškų mokyklų. Delto, galybė filipinų vaikų išauga be jokio tikėjimo ir Bažnyčia jiems yra svetima.

Filipinų salų gyventojams tuojuo reikalinga kuodaugiau kunigų ir kuodaugiau katalikiškų mokyklų. Kitaip tos katalikiškos salos paners bedievybėje ir senovės

misionierių dideli darbai nueis niekais.

Kiekvienam suprantama, kad salų gyventojų likimu niekas kitas negali rūpintis, kaip tik Amerikos katalikai. Nes salos yra Amerikos posesija.

Nacionalis Eucharistinis Kongresas Francijoje. Francuzų Nacionalis Eucharistinis Kongresas įvyko praeitą liepos mėnesį mieste Lyons. Tęsėsi 6 dienas. Dalyvavo trys kardinolai, trylika arkivyskupų, trisdešimts penki vyskupai, keletas šimtų kunigų ir galybės tikinčiųjų. Paskutinę Kongreso dieną dalyvavo 120,000 katalikų.

Kasdien buvo laikomi keli susirinkimai, bažnyčiose ir salėse. Susirinkimų vyriausias tikslas buvo — pagerbimas Jėzaus Šv. Mišių aukoje. Kalbėta kaip pelnyti daugiausia dvasinės naudos. Tuo klausimu kalbėjo ne vien teologai, bet ir įžymieji pasauliniai katalikai.

Eucharistinės procesijos laiku Švenč. Sakramentą lydėjo 15,000 berniukų ir mergelių. Šios pastarosios buvo baltai apsi-taisiusios ir ant galvų turėjo rožių vainikus.

Vieną Kongreso dieną Šv. Bonaventuro bažnyčion susirinko motinos su kūdikiais. Šiems pastariesiems suteikta Palaiminimas Švenč. Sakramentu.

Vienas giliausių įspūdžių buvo, kuomet nuo vienos aukštos kalvos Švenčiausioju Sakramentu kardinolas laimino Lyons miestui ir gyventojams, susirinkus didžiausiai žmonių miniai.

Be to, Kongreso laiku buvo suruošta bažnytinių daiktų paroda, kurioje buvo išstatyti senovės bažnytiniai rubai, šventieji indai ir paveikslai.

MUSŲ DARBAI

Nauji Uždaviniai.

Šiais metais Marijonų Kongregacija savo delegatų suvažiavime — Kapituloje, kuri įvyko Latvijoje, Milanuose, išrinko naują Marijonų Kongregacijai vadą-generolą J. M. kun. prof. Pr. Buči ir jam priskyre Vyriausią Vienuolijos Tarybą iš penkių provincijų: Lietuvių, Lenkų, Gudų, Latvių ir Amerikos lietuvių. Amerikos marijonų provinciolu paliktas gerb. kun. F. Kudirka. Jisai kartu su kitais trimis kunigais delegatais atstovavo kapituloje Amerikos marijonus. Kun. F. Kudirka be to paskirtas vyriausiu Vienuolijos ekonomo-kasieriu, ukvedžiu.

Prabėgusieji keli Vienuolijos gyvenimo metai davė Kongregacijai daug patyrimo mokslo srity. Tiek Lietuvoj, tiek Amerikoje, o taipgi ir kitose Marijonų Provincijose įsteigtos aukštesnės mokyklos ir jos vedamos pačių Marijonų.

Kapitulon suvažiavę, pasidalino žiniomis. Kiek numatyt, kol kas aiškių žinių neturime, Vienuolija stengsis kiek galint daugiau savo Naujokynus atskirti nuo savų mokyklų, rupinsis vienos įstaigos neturėti greta kitos. Tasaį susiliejimasis atsiliepia gan neigiamai į vienuolinį auklėjimą. Tą spėjant, ir Amerikos Marijonams teks gerai pagalvoti, kaip sutvarkyti savo įkurtąją Kolegiją Marian Hills, kadangi ten pat telpa Am. Marijonų Naujokynas.

Einant bendruoju nusistatymu, greičiausiai Marijonam teks viena tų įstaigų palikti Marian Hills, o kita perkelti kur kitur.

Nebeužilgo parvažiuos gerb. kun. F. Kudirka su kitais delegatais. Iš jų teks smulkiai tuos reikalus patirti.

Žiemos metu, o ypač pavasaryje buvo daug kalbėta Marijonų Kolegijos Re-

mėjų Chicagos Apskričio susirinkimuose, kad reikia rudenioį šaukti Mar. Kol. Remėjų skyrių Pirmąjį Seimą.

Tas pilnai gali įvykti, nes nauji, pirmaiau nenumatyti reikalai dar labiau apsunkins Marijonų Kongregaciją. Teks ieškoti išeities, kad greitu laiku sukurus didelę Amerikos Lietuvių Aukštąją mokyklą.

Kiek M. K. Rem. reikalų vedėjas numato, Seimui gal bus patogiausias laikas sušaukti 23 spalio dienai, vieną savaitę prieš Visus Šventus. Skyriai privalėtų ir savo nusištatymus Centru pareikšti.

Kolegijos Remėjai:

O. Gužienė, Chicago, Ill.	5.00
M. S. Shenandoah, Pa.	5.00
J. Sauris, S. Boston, Mass.	5.00
S. D. Lachawicz, Chicago, Ill. ..	3.00
Stan. Fabijonaitė, Lietuva	3.00
Ad. Sliužas, Chicago, Ill.	3.00
E. Grybienė, Dorchester, Mass. ..	3.00
K. Sokienė, Brockton, Mass.	3.00
J. Janulonis, S. Boston, Mass.	3.00
Rev. M. Pankus, Bridgeport, Conn.	3.00
O. Pasukevičienė " "	3.00
P. Kelpšaitė " "	3.00
P. Jankauskienė, Wilkes Barre, Pa.	3.00
A. Petkus, Chicago, Ill.	1.50
M. Zajankauskienė, Brooklyn, N. Y.	3.00
Zuz. Saviekienė " "	3.00
A. Stankienė Ogone Park, L.I.N.Y.	3.00
A. Zautruvienė Nashua, N. H. ..	3.00
O. Jagminienė Brooklyn, N. Y. ..	3.00
M. Vaškevičienė, Wanaerance, N. J.	3.00
J. Šefeltaitė Chester, Pa.	3.00
O. Bubelienė " "	3.00
E. Jekonienė " "	3.00
A. Milerienė " "	3.00

Visiems Mar. Kolegijos Remėjams nuoširdžiai dėkojame. Tegul geriausias V. Dievas gaušiomis malonėmis atlygina Jusų geras širdis. *Remėjų Centras.*

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Aš girdėjau, buk vyras našlys gali likti katalikų kunigas. Ar tiesa? *J. T. L. iš Chicago, Ill.*

ATSAKYMAS. — Taip, jeigu tik turi reikalaujamus Bažnyčios įstatymais privalumus.

KLAUSIMAS. — Meldžiu paaiškinti. Viena mergina eina kasdien prie Švenčiausio ir sakosi matanti skastykloje kenčiančias sielas, ir net žinanti, kurios sielos žuvusios, o kurios išganytos. Ar galima tikėti?

“Laivo” sk-ja, Lawrence, Mass.

ATSAKYMAS. — Tokiems dalykams nereikia tikėti. Tai merginai patarkite nueiti pas gerą gydytoją, o paskui pas patyrusį nuodėmklausį. Ji turi iluzijas ir gali baigti beprotyste.

KLAUSIMAS. — Ar patogiau moterims ilgas, ar trumpus plaukus nešioti.

Žingeidus iš Chicago.

ATSAKYMAS. — Moterys Tamstai geriausiai paaiškins, pasiklausk jų. Mums matos, kad ilgi plaukai yra moteriškos papuošalas. Bet jos dalykas, jei ji tą papuošalą nuo savo galvos pašalina.

KLAUSIMAS. — Kada parvažiuos mūsų klebonas kun. F. Kudirka iš Lietuvos? *West Sidietė, Chicago, Ill.*

ATSAKYMAS. — Rugsėjo mėn. pradžioje. Su juo parvažiuos kun. V. Kulikauskas, kun. J. Navickas, kun. J. Vaitkevičius.

KLAUSIMAS. — Ar už visus M. Kol. Remėjus laikomos mirus Mišios, ar už kai kuriuos tik?

O. N. So. Boston, Mass.

ATSAKYMAS. — Už kiekvieną mirusį Marijonų Kolegijos Remėją laikomos dvejós šv. Mišios. Reikia tik pranešti apie Remėjos mirtį į Centrą 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

KLAUSIMAS. — Radau ražančių,

nežinau kam jų sugražinti. Ar galiu ant to ražančiaus poteriauti.

A. B. Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Galite.

KLAUSIMAS. — Pamiršus netyčiomis per išpažintį pasisakyti sunkią nuodėmę, o prisiminus ją prieš pat Komuniją, ar reikia išnaujo eiti išpažinties, ar galima tuomet be išpažinties eiti prie Komunjijos? *Vargšas iš Rochesterio.*

ATSAKYMAS. — Netyčiomis pamirštos per išpažintį nuodėmės yra dovanotos, davus kunigui išrišimą. Užtai išpažinties pabaigoj sakoma: “gailiuosi už visas mano nuodėmes, kurias atmenu ir kurias pamiršau, prašau atgailos ir išrišimo, jei esu vertas.”

Per išpažintį visi nusikaltimai apimami gailėsčiu ir jeigu žmogus atsimintų, pasisakytų. Netyčia pamiršti nusikaltimai tuomet yra dovanojami, tik palieka žmogui pareiga, jeigu kada nors pamirštuosius atsimins, — išpažinti. Pasisakyti juos reikia pirmoj eilėje per sekančią išpažintį. Nėra reikalo tą pačią dieną antru kart eiti išpažinties. Taip pasitaikius, galima eiti prie Komunjijos.

KLAUSIMAS. — Aš negaliu suprasti, skirtumo tarp atleidžiamosios ir sunkiosios nuodėmės. Malonėkite per “Laivą” paaiškinti. *A. Painavas, Newark, N. J.*

ATSAKYMAS. — Tamsta matei mirusį žmogų, jo lavoną, o taip-gi gal matei ir sergančių žmonių. Kaip liga ir mirtis kunui kenkia, taip atleidžiamoji ir mirtinoji nuodėmė sielai.

Kunu mirusį neatgaivinsi be stebuklo; sieloj mirusį, sunkiai nusikaltusį, neatgaivinsi be Atgailos Sakramento.

Kaip žmogus negeidžia savo kunui ligos, ar mirties, taip lygiai privalo ir savo sielos sveikatą daboti.

Lietuvos Žinios

Lietuvos Tretininkų delegacija pas šventąjį Tėvą. Lietuvos Tretininkai, aplankę brangias vietas, kaip Paduą, Loretą ir Asyžių, birželio 26 d. atvyko į amžinąjį miestą — Romą. J. E. Lietuvos atstovas prie Vatikano p. Ministeris dr. Šaulys pranešė, kad audiencija mums yra paskirta antradienį, t. y. dieną prieš šv. Petro Ap. šventę. Maldininkai kuo rupestingiausiai prie šios iškilmės rengiasi.

Antradienį, 12:30 val. jau visi esame Vatikane. Čia mūsų akis stebina neapsakomai gražiais paveikslais išpuošti kambariai — salės ir įvairių margų spalvų rubais apsirendžiusi šv. Tėvo garbės sargyba. Šv. Tėvo tarnų vedami, rimtai ir atidžiai žengiamo keliomis puikiomis salėmis, spindinčiomis auksu ir gražiais paveikslais ir, pagaliau, apsistojame mums paskirtoje, ypatingai gražioje, salėje. Visi sustojame ratu, netoli sienų ir kreipiame veidus į atviras duris, esančias prieš mus, laukdami pasirodant To, prieš kurį lenkiasi visas katalikų pasaulis. Laukiame, bet tas laukimas mums nėra nuobodus, tokioje nuotaikoje galėtume ir norėtume ilgai ilgai buti, nes štai tuojau turėsime laimės pamatyti šventąjį Tėvą, Regimąją Kat. Bažnyčios Galvą.

Sutvyska ištraukti iš makščių garbės sargybos kardai ir duryse pasirodo baltai apsiredęs Asmuo, lydimas savo palydovų — tai šventasis Tėvas. Suklaupiame. Jisai prieina prie delegacijos vado (Tėvo Pranciškaus ir liepia eiti kartu su Juo. Dabar šv. Tėvas eina prie kiekvieno ir duoda pabučiuoti žiedą. Priėjęs prie paskutiniosios tretininkės paima albumą nuo jos rankų, kuris buvo skiriamas tretininkų, kaip dovanėlė-atminimas šv. Tėvui. Tas albumas — tai pilnas pridėtas įvairių įvairiausių rušių lietuviškų tautiškų Jo palaiminimą.

juostų. Kartu su šiuo albumu dar įteikta atskirai gražios tautinės juostos: Kupiškio ir Pakruojaus tretininkų vardu. Šv. Tėvas, skaitydamas ant juostų esančius parašus, šypsosi ir tuo parodo, kad esąs patenkintas šia dovanėle. Po to šv. Tėvas prabyla į mus lotyniškai. Kalbos turinys šioks: “Sveikiname Lietuvos Tretininkų delegaciją, atvykusią pagerbti šv. Petro sosto ir pasimelsti prie Jo karsto. Matome Jus ypatingai atsidavusius ir paklusnius Mums, kaipo Kat. Bažnyčios galvai, kad nesibijote tokios ilgos ir vargingos kelionės, kad dar be pagerbimo šv. Pranciškaus karsto, atvykote Mums parodyti savo atsidavimą ir palankumą. Mes patys buvome Lietuvos sostinėje — Kaune ir pažinome lietuvius, pažinome Jusų dvasią ir pamaldumą. Jus esate Marijos vaikai, nes Jusų tėvynė Lietuva yra pašvęsta Marijos garbei. Taigi sveikiname Jus ir iš visos širdies suteikiame Jums Apaštališkąjį palaiminimą. Laiminame ne tik Jus ir tas devocionalijas, kurias su savi mi turite, bet ir Jusų namiškius, gimines, tuos, kuriuos turite savo širdyse ir mintyse, Jusų namų kaimus, miestus ir, pagaliau, visą Lietuvą.”

Užbaigęs kalbą, kuri tęsėsi apie 5 min., šv. Tėvas kreipėsi į T. Pranciškų, liepdamas pasakyti tai, ką Jis sakė, lietuviškai. T. Pranciškui kalbant, pasirodo maldininkų akyse ašaros, ašaros neapsakomo širdies džiaugsmo ir dvasios susikaupimo. Štai jau šv. Tėvas mus laimina, iškeldamas aukštyn savo garbingąją ranką, o mes palenkiamo galvas, reikšdami Jam tikrą pagarbą. Taip ir pasibaigė mūsų audiencija.

Iš Vatikano išsiskirstėme tyliai ir suitelkę, gavę šią didžiausiąją savo gyvenime laimę — pamatyti šv. Tėvą ir gauti “Rytas.”

Lektuvu iš Paryžiaus Kaunan. Šiomis dienomis atvyko Kaunan be persėdimo prancūzų lakunas leitenantas de Vitrollas. Jo lektuvus "Breguet", plačiai vartojamas Prancūzijoje, kaip kariškas lėktuvus. Jis yra dvivietis, metalinės (dinraliumo) konstrukcijos. Jo normalus skridimo greitumas — 200 kilometrų per valandą. Gali skristi nenusileisdamas 2259 kilometrų. Tai yra tos pat konstrukcijos lėktuvus, kuriuo prancūzų leitenantas Pelletier d' Olsy atliko garsų perskridimą

Paryžius—Šanchajus. "Klaipėdos G."

Lietuvon atvyks Danijos princo žmona. Kaunas. VII. 8. E. Gauta žinių, kad Danijos princo, karaliaus brolyvaikio Aage de Danemark žmona, kunigaikštystė de Rozenborg išvyko lankyti įvairias Europos šalis. Be kita ko aplankysianti Lietuvą ir kitas Pabaltijo šalis. Apie atvykimo dieną tuo tarpu dar nežinoma. "Rytas."

—o—

"DRAUGO" PIKNI'KAS

Nedėlioje, Rugsėjo (September) 11 d., 1927

B E R G M A N ' S D A R Ž E,

Riverside, Illinois

Visus Širdingai Kviečia,

"D R A U G A S".

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V Ė

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

" D R A U G A "

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"D R A U G A S"

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.